

Ogólna charakterystyka i rola polityki zagranicznej Księstwa Sarmacji.

*Praca magisterska na wydziale Stosunków Międzynarodowych
Królewskiego Uniwersytetu Scholandii
napisana pod kierunkiem dr. net Andre van Starcka.*

(–) Daniel Łukasz.

1. Polityka zagraniczna.

Polityka zagraniczna w wirtualnym świecie charakteryzuje się przede wszystkim relatywnie częstą zmiennością i niestałością w celach, jakie ma za zadanie osiągnąć. Tworzone po wielokroć sojusze i pakt, jakkolwiek będące niejednokrotnie policzkiem dla innego państwa, istniały bardzo często jedynie na papierze, nie niosąc za sobą jakichkolwiek praktycznych i politycznych konsekwencji. Także należy zadać sobie pytanie podstawowe: czy polityka zagraniczna może i powinna być narzędziem często wykorzystywanym w określonych celach (*tu*: dla zapewnienia większej liczby możliwości) w środowisku wirtualnej państwowości?

Odpowiedź na to pytanie uzależniona jest w dużej mierze od takich czynników jak liczba aktywnych mieszkańców w określonej mikronacji, ich wykształcenie oraz wiek. Liczba aktywnych mieszkańców wiąże się w ogromnym stopniu z liczbą wydarzeń w obrębie państwa wirtualnego, co z kolei przekłada się na ilość czasu potrzebną do stabilizowania i kontrolowania sytuacji wewnętrznej przez władze krajowe. Wyprowadzając ten wniosek, autor oparł się na założeniu, że siła wewnętrzna kraju bierze prym nad polityką zagraniczną, co jest założeniem słusznym, biorąc pod uwagę konieczność utrzymania ciągłości organizmu państwowego. Najczęściej wiek mieszkańców mikronacji determinuje typ ich działań i dążeń (starsi mieszkańcy zazwyczaj stawiają sobie cele wyższe lub bardziej realistyczne niż młodsi).

Niemniej jednak, jest to właściwe miejsce na wyprowadzenie wniosku końcowego we wstępie do niniejszej pracy: polityka zagraniczna może i powinna być priorytetem, gdy poziom aktywności w państwach wirtualnych jest mniejszy niż oczekiwany bądź konieczny do zaspokojenia aktywności wewnętrznej.

O ile celem niniejszej pracy nie jest szczegółowe rozwodzenie się nad sensem, przyczynami i sposobami prowadzenia polityki zagranicznej jako takiej (a wyartykułowanie cech i dążeń jednego kraju), zaznaczyć należy, że od powyższych reguł istnieją — jak zawsze — wyjątki, które to nie będą omawiane w dalszej części. Warto jednak zwrócić na nie uwagę w kontekście rozpatrywania roli i charakterystycznych cech polityki zagranicznej dość sporego organizmu mikronacyjnego.

2. Księstwo Sarmacji. Informacje podstawowe.

Księstwo Sarmacji to państwo istniejące od 25 maja 2008 r., założone przez Piotra Mikołaja Kozaneckiego, który abdykował 6 października 2008 r. Uznawane jest za jedno z największych z państw wirtualnych. Należy do tzw. "Wielkiej Trójki", czyli grona państw, których wpływ na losy mikroświata jest o wiele bardziej znaczący niż pozostałych mikronacji. Posiada ok. 100 aktywnych mieszkańców, rozbudowaną prasę, kulturę, prawo...

Na czele Księstwa Sarmacji stoi Książę posiadający wiele prerogatyw wynikających z Konstytucji i ustaw. Wydaje dekryty i dekryty z mocą ustawy, jest Naczelnym Dowódcą Książęcych Sił Zbrojnych, jednym z suwerenów Księstwa Sarmacji i suwerenem Krajów Korony, **prowadzi politykę zagraniczną Księstwa Sarmacji**. Książę sprawuje władzę wykonawczą wraz z Rządem, na którego czele stoi Kanclerz. Kanclerz jest przełożonym służbowym Ministrów i instytucji podległych rządowi (Państwowa Administracja Systemów Informatycznych, System Opieki Sarmackiej), w tym Ministra Spraw Zagranicznych. Oprócz niego, w skład Rady Ministrów wchodzi Podkanclerzy (zastępca Kanclerza), Minister Dziedzictwa Narodowego, Minister Finansów i Gospodarki oraz Minister Samorządu Terytorialnego. Utrzymana jest dominująca pozycja Kanclerza, której nie sposób porównywać z modelem polskim, określającym Premiera jako *primus inter pares* — pierwszego wśród równych.

Minister Spraw Zagranicznych przedkłada Księciu, za zgodą Izby Senatorskiej, wnioski o powołanie ambasadorów. Jest on ich przełożonym służbowym, ustala organizację sarmackich misji dyplomatycznych. Odpowiada w dużej części za prowadzenie polityki zagranicznej, obsługuje sarmacką korespondencję dyplomatyczną, ogłasza również — za zgodą Księcia i Kanclerza — oficjalną doktrynę polityki zagranicznej Księstwa. Uznaje i wycofuje uznanie państwom obcym. Szczegółowo zadania Ministra Spraw Zagranicznych określa dekret.

Schemat poniżej przedstawia w formie graficznej uproszczoną formułę organizacji sarmackiej dyplomacji wraz z zależnością służbową i trybem powoływania oraz odwoływania poszczególnych urzędników.

KSIĄŻĘ SARMACJI

KSIĄŻĘ POWOŁUJE
I ODWOŁUJE KANCLERZA

**KANCLERZ RZĄDU
JEGO KSIĄŻĘCEJ MOŚCI**

KSIĄŻĘ POWOŁUJE
I ODWOŁUJE MINISTRA
NA WNIOSEK KANCLERZA

MINISTER SPRAW ZAGRANICZNYCH

KSIĄŻĘ POWOŁUJE
I ODWOŁUJE AMBASADORÓW
NA WNIOSEK MSZ,
ZA ZGODĄ SENATU

AMBASADOROWIE

Schemat przedstawia uproszczoną zależność i tryb powoływania urzędników związanych z polityką zagraniczną Księstwa Sarmacji.

3. Ogólna charakterystyka polityki zagranicznej Księstwa Sarmacji.

3.1. Spojrzenie ogólne na kwestię aktywnego udziału w polityce międzynarodowej

Wywód rozpoczęty zostanie od sprawy fundamentalnej dla typu organizmu państwowego, jakim jest mikronacja. Postawione pytanie, na które postaram się uzyskać wyczerpującą odpowiedź, brzmi: jaką rolę odgrywa polityka zagraniczna w oczach samych mieszkańców Księstwa Sarmacji? Aby udzielić satysfakcjonującej odpowiedzi na to pytanie należy przemyśleć kwestię zainteresowania polityką zagraniczną wśród mieszkańców Księstwa, ich zaangażowanie w misje dyplomatyczne oraz ogólny stosunek do prowadzenia aktywnej polityki międzynarodowej.

Pierwsza sprawa, jaką należy koniecznie wyszczególnić, to fakt tradycyjnego zaangażowania obywateli sarmackich przede wszystkim w sprawy ogólnokrajowe. W mikroświecie ostatnimi czasy powszechnym zjawiskiem stało się podróżowanie po wielu innych istniejących mikronacjach, obejmowania w nich stanowisk i urzędów. Stawiając sprawę jasno i wyraźnie: wśród mieszkańców Sarmacji takie przypadki nie występują (a jeżeli występują, są zgoła niezauważalne pośród ogółu). Fakt ten jest w pewien swoisty sposób umocowany prawnie przez przepisy normujące tryb i warunki uzyskania oraz utratę obywatelstwa sarmackiego (mówiąc w dużym skrócie, obywatel sarmacki może utracić swoje obywatelstwo w razie obejmowania stanowisk publicznych w państwach obcych). Prowadzi to do wniosku, iż Sarmaci w olbrzymiej większości koncentrują się na zabawie we własnym, licznym przecież gronie — zapewniającym dostatnią ilość emocji.

Nie przeszkadza to jednak w posiadaniu przez nich wiedzy na temat wydarzeń w państwach ościennych. Istnieją przypadki, w których na Liście Dyskusyjnej Księstwa Sarmacji pojawiają się wątki dotyczące wydarzeń w innych państwach. Właśnie te osoby, które niejako lubią podróżować po mikroświecie, w dużej części tworzą obecny korpus dyplomatyczny Księstwa Sarmacji. Wiele z nich charakteryzuje się wcześniejszą aktywnością (rozumieć przez to należy zwykły rodzaj uczestnictwa, ograniczającego się do partycypowania w dyskusjach) w państwach przyjmujących.

Pracownicy korpusu dyplomatycznego Księstwa Sarmacji są osobami, które posiadają wiedzę i kontakty pośród mieszkańców krajów, w których rezydują. Ma to pewien związek z prowadzoną wcześniej polityką zawiązywania unii pomiędzy krajami niegdyś całkowicie odrębnymi, dziś wchodzącymi w skład Rzeczypospolitej Sarmackiej. Co oczywiste, kraje Korony Sarmackiej prowadziły przed zawiązaniem unii własną politykę zagraniczną. Została ona później w naturalny sposób przyłączona do polityki zagranicznej Księstwa Sarmacji. Istotna staje się kwestia kontaktów międzynarodowych związanych jeszcze przed wejściem niepodległych państw do Korony — część z nich

pozostała i w dniu dzisiejszym są one bardzo często odkrywane i wykorzystywane. W szczególności na myśli mieć można kontakty dyplomatyczne w państwach liczących do kilkunastu obywateli.

Konkludując, Sarmaci skupiają się w dużej mierze na wydarzeniach ogólnokrajowych, część obywateli pochodzących głównie z krajów Korony lubi zajmować się jednak również bierną aktywnością (najczęściej rozumianą przez udział w polemikach) w państwach trzecich.

3.2. Doktryna polityki zagranicznej.

Polityka zagraniczna prowadzona jest według określonej doktryny, ogłaszanej przez Ministra Spraw Zagranicznych za zgodą jego przełożonych – Kanclerza oraz Księcia. Obecny kształt nadano jej 29 września 2008 r., co oczywiście, w zgodzie z formalnymi wymogami stawianymi przez przepisy prawa państwowego. Zawierająca dziewięć punktów doktryna wytycza, między innymi, kierunek aktywności w organizacjach międzynarodowych, ogólny opis polityki uznawania państwowości innych mikronacji, nakreśla priorytetowych partnerów zagranicznych, najchętniej rozwijane pola współpracy i możliwość udostępnienia systemów gospodarczych Księstwa państwom trzecim.

A.

Kryteria uznania państwowości wymienione są przez doktrynę w sposób umiarkowanie ogólnikowy. Istniejące przepisy prawa państwowego nie wymagają jednak bardziej szczegółowych postanowień dokumentu. Warunki wymienione w doktrynie - "istnienie państwowości" oraz spełnianie "powszechnie uznawanych norm" cechują się jednakże wielką intuicyjnością. Mówiąc o powszechnie uznawanych normach, należy zwrócić uwagę przede wszystkim na charakter kraju, tudzież jego opinię na arenie międzynarodowej. Wiadomym czyni doktryna, że Księstwo nie uzna tworu istniejącego od dwóch tygodni i powszechnie uznany goza niewartościowego partnera, nieposiadającego absolutnie żadnego prestiżu. Punkt ten, jakkolwiek w doktrynie sarmackiej wyartykułowany jest bardzo jasno, znajduje swój odpowiednik w polityce zagranicznej praktycznie każdej innej mikronacji, choćby w działaniach faktycznych monarchów i ministrów.

Można również zaobserwować spory wzrost otwartości na utrzymywanie kontaktów dyplomatycznych przez Księstwo Sarmacji z mikronacjami posiadającymi ówczasnie nie do końca sporą liczbę aktywnych mieszkańców. Członkostwo niektórych krajów w Organizacji Polskich Mikronacji spowodowało uznanie państwowości 6 członków w lipcu 2008 r., którzy dotychczas takiego uznania nie posiadali. Warto zwrócić w tym miejscu uwagę na inny punkt omawianej w niniejszej pracy doktryny, która służy niejako za podstawę do opracowania.

B.

Punkt piąty *Obwieszczenia Ministra Spraw Zagranicznych w sprawie ogłoszenia doktryny polityki zagranicznej Księstwa Sarmacji z dnia 29 września 2008 r.* mówi:

"Przedstawiciele Księstwa Sarmacji będą czynnie uczestniczyć w międzynarodowych forach, organizacjach i inicjatywach, oraz organizować takie przedsięwzięcia."

Znajduje on odzwierciedlenie przede wszystkim w aktywnym członkostwie w ramach Organizacji Polskich Mikronacji. Między innymi z inicjatywy delegatów sarmackich powstała idea organizacji Święta Organizacji Polskich Mikronacji, które w Księstwie zostało ustanowione przez Sejm świętem narodowym obchodzonym 27 stycznia każdego roku. Tak samo pomysłem sarmackiego delegata była idea stworzenia nowej strony internetowej OPM zawierająca informacje o wszystkich państwach członkowskich, która to nie została jednak do dziś wdrożona.

To właśnie w Organizacji Polskich Mikronacji doktryna polityki zagranicznej KS upatruje największy potencjał i źródło porozumień międzynarodowych i wymiany doświadczeń pomiędzy poszczególnymi krajami, czyniąc zeń jednocześnie najważniejszą dla siebie platformę współpracy. Więcej mówi o tym następny punkt *Doktryny*, którego brzmienie zacytowane jest poniżej:

"Najważniejszym miejscem współpracy międzynarodowej jest dla Księstwa Sarmacji Organizacja Polskich Mikronacji. Księstwo Sarmacji będzie dążyć do wzmocnienia i zdynamizowania Organizacji Polskich Mikronacji, co w przyszłości powinno zaowocować wzmocnieniem wszystkich państw świata wirtualnego."

Potwierdzeniem tych słów jest fakt obecności delegacji sarmackiej na każdym z dwóch dotychczas organizowanych realnych Spotkań Realnych OPM, które odbywały się w Warszawie. Księstwo Sarmacji posiada również nieprzerwanie stałą delegację przy organizacji.

C.

Sarmacka doktryna polityki zagranicznej jest kontynuowana przez trzech kolejnych ministrów. Jej pierwszy zamysł przygotował jeszcze poprzednik Aarona von Lichtenstein-Rozmana, Michał Łaski - również Minister Spraw Zagranicznych, późniejszy Kanclerz. Przez cały okres swego urzędowania na stanowisku Ministra Spraw Zagranicznych kierował się właśnie udokumentowanymi potem doktryną zasadami.

Wiele elementów obowiązującej doktryny można również znaleźć w pracach poprzedników wymienionych uprzednio osób. Można z tego śmiało wyprowadzić wniosek, że **sarmacka polityka zagraniczna prowadzona jest w sposób stały i skoordynowany**. Rzadko zmienia się diametralnie jej kierunek, a jeżeli już tak się dzieje, ma to związek z dużej rangi wydarzeniami politycznymi.

D.

Doktryna za strategicznych partnerów zagranicznych uznaje Królestwo Nowej Teutonii, Królestwo Scholandii, Królestwo Natanii oraz Mandragorat Wandystanu. Za przykład realizacji tego punktu doktryny mogą służyć wysiłki władz, które dążą do integracji niektórych nacji z narodem sarmackim. Niedawne Oświadczenie Koron Księstwa Sarmacji i Królestwa Scholandii wydane podczas wizyty JKM Piotra Abogarda Scholandzkiego w Księstwie Sarmacji optymistycznie postrzega przyszłość stosunków na linii Grodzisk-Scholopolis. Przykładem potwierdzającym postanowienia doktryny i jednocześnie wartym uwagi jest również utworzenie wspólnej przestrzeni publicznej pomiędzy Marchią Teutońską (jednostką samorządu terytorialnego Księstwa Sarmacji) a Królestwem Nowej Teutonii.

E.

Trudno określić jednoznacznie historię stosunków dyplomatycznych pomiędzy Księstwem Sarmacji a Królestwem Dreamlandu — kolejnym państwem "Wielkiej Trójki". Z pewnością trudnym momentem dla kontaktów na linii Grodzisk—Dreamopolis była kwestia tzw. Republiki Baridasu, secesjonistycznego państwa powstałego po referendum nad utrzymaniem w Królestwie Baridasu systemu monarchistycznego.

Sarmacja i Dreamland utrzymują korpusy dyplomatyczne w swoich krajach. Nie pojawiły się w ostatnim czasie żadne wspólne inicjatywy, ani porozumienia, nie licząc wysłania ambasadorów.

3.3. Polityka "imperialna".

Niniejsza praca, stanowiąca opis polityki zagranicznej Księstwa nieco kontrastuje z dawnym przypisywaniem sarmackim władzom prowadzenia polityki imperialistycznej. Istotnie, wiele inkorporacji i unii zawieranych pomiędzy Sarmacją i państwami trzecimi, które dziś (dumnie!) wchodzi w skład Korony miało na celu powiększenie liczebności społeczności sarmackiej. Jak sądzi autor niniejszej pracy, jest to raczej naturalne dążenie władz państwowych, niezależnie od tego, które państwo reprezentują. Zauważyć należy, że do Sarmacji włączano głównie mikronacje mało ówczesnie znane, jak Księstwo Trizondalu lub Rzeczpospolitą Sclawińską. Wyjątek pod względem popularności wśród mieszkańców świata wirtualnego stanowić może Baridas.

Niemniej, podejmując krótką próbę przedstawienia argumentów "za" i "przeciw" nazywaniu działań władz sarmackich "polityką imperialną", warto ponownie zwrócić uwagę na cele szeroko pojętej polityki zagranicznej. W świecie realnym ma ona zapewnić przede wszystkim wpływy i niezachwiane bezpieczeństwo, co ma mieć swój wydzźwięk w

jak najpewniejszym zabezpieczeniu ciągłości istnienia organizmu państwowego. W warunkach wirtualnych zaś, nie ma możliwości bezpośredniego zagrożenia państwowości (wyłącza się tu ataki włamywaczy na serwer FTP, które to jednak mają bardzo odległy związek z prowadzeniem działań międzynarodowych, jak i naruszają prawo Rzeczypospolitej Polskiej). Przypominając podstawowe zagadnienie, ma ona zapewnić **aktywność wewnętrzną w dziedzinie dyskusji obywatelskiej oraz wpływy na arenie międzynarodowej**. Trudno znaleźć kraj, który nie chciałby zyskiwać na wartości, a jeżeli już ją posiada - zabezpieczać i umacniać swojej pozycji. Autor traktuje to jako najzupełniej naturalny aksjomat.

Trzeba jednak przyznać rację, że zintensyfikowane unie i inkorporacje do Korony Sarmackiej mogły w pewien sposób zwrócić część opinii międzynarodowej ku przekonaniu, że prowadzona jest polityka hegemonistyczna. Sposób spojrzenia na tę kwestię zależy jest zdecydowanie od położenia i wcześniejszych poglądów danej osoby – wszak starym, sprawdzonym już prawem psychologicznym jest postrzeganie rzeczywistości przez pryzmat kryterium "lubię/nie lubię". Inaczej na kwestię polityki sarmackiej spojrzysz zwolennik jej władz, inne poglądy mieć również będzie przeciwnik.

4. Rola odgrywana przez politykę zagraniczną Księstwa Sarmacji.

Tak w mikroświecie, jak i środowisku realnym istnieje zjawisko dążenia państw do osiągnięcia jak najwyższej pozycji pośród innych. Skupiając się na sile sarmackiej dyplomacji, do jej niewątpliwych atutów z pewnością należą relatywnie bogate zasoby kadrowe, obecność w wielu miejscach mikroświata, jak i możliwość realizacji celów polityki zagranicznej poprzez liczne spotkania w świecie realnym.

Z pewnością te czynniki w dużym stopniu wpływają na to, jakie możliwości otwierają się przed sarmackimi dyplomatami. Bardzo ważnym faktem dotyczącym prestiżu i roli sarmackiej PZ jest to, że dla młodych, raczkujących mikronacji niewątpliwym podniesieniem prestiżu jest uznanie państwowości przez państwo z "Wielkiej Trójki", a Sarmacja - co oczywiste - do grona państw "Wielkiej Trójki" należy. Można i należy przy tym realizować określone cele, wytyczone ogłoszoną przez Ministra Spraw Zagranicznych doktryną.

Istotnym elementem roli polityki zagranicznej Sarmacji są możliwości techniczne, jakimi dysponuje kraj. System gospodarczy, pomimo znacznie przedłużającego się okresu braku funkcjonowania, stanowi nadal swoisty obszar grawitacyjny, który pozwala powiększać obszar możliwej współpracy z państwami obcymi. Dotychczasowo zawarto unię gospodarczą m.in. z Królestwem Natanii, którego to walutą stał się libert.

Powyższy wywód pozwala wysunąć twierdzenie, że rola polityki prowadzonej przez Sarmację w warunkach organizmów mikronacyjnych jest ponadprzeciętna, jak również pozwala realizować więcej celów niż w przypadku innych państw wirtualnych.

BIBLIOGRAFIA:

1. **Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych w sprawie ogłoszenia doktryny polityki zagranicznej Księstwa Sarmacji** z dnia 29 września 2008 r., Dziennik Praw Księstwa Sarmacji, Prawo państwowe => Traktaty i umowy międzynarodowe; poz. 3001.
2. **Konstytucja Księstwa Sarmacji** z dnia 11 czerwca 2007 r., Dziennik Praw Księstwa Sarmacji, Prawo państwowe: jednolite i obowiązujące => Konstytucja Księstwa Sarmacji; poz. 1345.
3. **Oświadczenie Ministra Spraw Zagranicznych w sprawie uznania państwowości niektórych członków Organizacji Polskich Mikronacji** z dnia 8 lipca 2008 r., Dziennik Praw Księstwa Sarmacji, Prawo państwowe => Traktaty i umowy międzynarodowe; poz. 2807.
4. **Ustawa Sejmu Księstwa Sarmacji nr 72 o ustanowieniu święta Organizacji Polskich Mikronacji** z dnia 3 czerwca 2008 r., Dziennik Praw Księstwa Sarmacji, Prawo państwowe: jednolite i obowiązujące => Ustawy i dekrety z mocą ustawy; poz. 2714;